

Juryrapport Eerste Groninger Persprijs

De eerste Groninger Persprijs? Zijn er dan nog niet genoeg prijzen? Zijn er nog niet genoeg juryleden die bevriende artiesten, politici of kunstenaars lof toe zwaaien ter meerdere eer en glorie van zichzelf?

Nee, dus. Die Groninger Persprijs werd namelijk gemist. Waarom? Nou, bijvoorbeeld omdat er in Groningen zoveel bijzondere verhalen, leuke stukjes, scherpe analyses en pittige columns geschreven worden. En omdat er ook nog eens zoveel mooie persfoto's gemaakt worden.

Al dat moois verdwijnt na een dag in de kattenbak, dat is nu eenmaal het prozaïsche lot van alle journalistieke producties. Geen journalist die daar werkelijk wakker van ligt. Maar mag er dan misschien één keer per jaar een artikel, een foto, een column of een prachtreportage uit het oud papier gevist worden omdat het bijzonder veel hout sneed, ernstig ontroerde, de lachlust opwekte, een nieuw inzicht opleverde of anderszins de aandacht trok?

Ja, vinden de initiatiefnemers van de Groninger Persprijs. Sommige van hen broedden al een tijdje op een Groninger Fotopersprijs, toen ze werden getackeld door Erik Kweksilber die aan net zo iets moois, maar dan voor de schrijvende journalistiek dacht. Toen was de Persprijs snel geboren. Officiële reglementen zijn er niet, een breed samengestelde, niet al te officiële jury wel. En die had weinig tijd nodig om voor de eerste keer unaniem een winnaar aan te wijzen.

Bij die ene winnaar, die we straks onthullen, is het niet gebleven. De jury voelde, na al die lange jaren zonder Groninger Persprijs, een dringende behoefte aan een inhaalslag. Een tweede prijs was geen optie, die zou geen recht doen aan de winnaar. En dus is er dit jaar gewoon nog een prijs, laten we het een Speciale Juryprijs noemen.

Speciale Juryprijs

Deze prijs is bestemd voor een groep mensen die in 2008 officieel twintig jaar bestaat en die in de afgelopen twee decennia een cruciale rol gespeeld heeft in de verslaglegging van het Groninger politieke en culturele leven. Een groep die bijna in zijn eentje het genre van de Groninger documentaire in het leven geroepen heeft. U raadt het wellicht al, het gaat om de Stichting Beeldlijn. In de jaren tachtig opgezet door Buddy Hermans, Jan de Ruiter en Peter Verwey en inmiddels uitgegroeid tot een instituut, ook al vinden ze dat bij Beeldlijn misschien wel geen fijn woord.

De ruim twintig films die Stichting Beeldlijn heeft gemaakt vormen samen een uniek, divers en veelkleurig archief van het Groninger culturele en maatschappelijke leven in de twintigste eeuw. Steeds opgehangen aan een markante persoon, dood of levend, dat maakt Stichting Beeldlijn niet uit. De makers documenteerden leven en werken van een grote groep markante politici, schrijvers, beeldend kunstenaars en musici. Mensen die Groningen kleur gaven en geven. Beeldlijn doet dat op een manier die inmiddels niet alleen de aandacht van de regionale, maar ook van de landelijke omroepen trekt.

Iedereen die ook maar enige notie heeft van wat documentaire maken in Nederland inhoudt, weet hoe duivels moeilijk het is om een project van de grond te tillen, zeker buiten de Randstad. Stichting Beeldlijn doet dat keer op keer en met vaak verbluffend resultaat.

De Speciale Juryprijs voor Beeldlijn mag vooral niet beschouwd worden als een oeuvreprijs. Zo'n prijs is doorgaans voor mensen en clubs die eigenlijk al over hun hoogtepunt heen zijn. Nee, de Speciale Juryprijs moet beschouwd worden als een stimuleringsprijs. Als een welgemeende oproep aan Stichting Beeldlijn om vooral voort te gaan op de ingeslagen weg. De prijs bestaat uit niet meer dan een oorkonde, dit juryrapport en eeuwige roem. Op het planbord van de stichting hangen al minstens tien nieuwe projecten. De jury van de Groninger Persprijs zou tevreden zijn als haar Speciale Juryprijs er ook maar een klein beetje toe bijdraagt dat al die plannen ook daadwerkelijk gerealiseerd worden.

Namens de Groninger Persprijs,
Erik Kweksilber (voorzitter)